

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve správní věci žalobce **AQUACONSULT, spol. s r.o.**, IČ 4747536209, se sídlem v Černošcích, Dr. Janského 953, zastoupeného JUDr. Milanem Zámeškou, advokátem se sídlem v Plzni, Radýnská 5, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí České republiky**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 27.11.2013, č.j.: 2907/500/13,862/ENV/13

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí České republiky ze dne 27.11.2013, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Praze, ze dne 11.3.2010, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, to vše za nedovolené vypouštění odpadních vod, kterého se žalobce dopustil tím, že v období od dubna 2007 do srpna 2008 ve vypouštěných odpadních vodách na odtoku z čističky odpadních vod Klíнец překročil nepřekročitelné hodnoty „m“ v ukazateli BSK₅ (9X), CHSK_{CR} (4X), NL (7x), N-NH₄⁺ (13x), a N_{anorg} (6x), čímž porušil povinnost, stanovenou v ustanoveních § 8 odst.2 a § 38 odst.3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vodní zákon). Nedovolené vypouštění odpadních vod zjistila inspekce životního prostředí při dozoru na čističce odpadních vod v Klínci dne 11.9.2008.

pokračování

Žalobce v první řadě v podané žalobě namítal, že se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze v září 2010, domáhal zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 18.8.2010, přičemž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4.4.2013, č.j.: 3A 116/2010 – 53, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil aby z něj vycházel. Městský soud v Praze sice nezrušil rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, tedy České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Praze ze dne 11.3.2010, když tak měl podle názoru žalobce učinit žalovaný, neboť i toto rozhodnutí správního úřadu prvního stupně bylo nesprávné a spočívalo na nezákonnostech, na které poukázal Městský soud v Praze ve zmíněném zrušujícím rozsudku. Městský soud v Praze uvedl, že změna odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí příliš velkého rozsahu může vést ke snížení srozumitelnosti rozhodnutí, což není žádoucí a takového výsledku by se měl odvolací orgán vyvarovat. I v nyní posuzované věci byla žalobou napadeným rozhodnutím učiněna rozsáhlá změna rozhodnutí prvoinstančního orgánu a ve „zbytku“ bylo toto rozhodnutí potvrzeno, čímž byla podle názoru žalobce snížena srozumitelnost rozhodnutí a žalovaný tedy názor soudu nerespektoval, přestože byl ve smyslu ustanovení § 78 odst.5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), zavázán, aby v dalším řízení vycházel z právních závěrů učiněných soudem v předmětném rozsudku.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že jedním z důvodů zrušení zmíněného předcházejícího rozhodnutí žalovaného odvolacího úřadu byla skutečnost, že pro účely náležitého objasnění celé věci nebyl proveden důkaz provozním deníkem. Žalovaný po zrušení zmíněného rozsudku zdejšího soudu vyzval žalobce usnesením ze dne 15.5.2013 k předložení provozního deníku předmětné čističky odpadních vod za období duben 2007 až srpen 2008, žalobce tak měl učinit ve lhůtě sedmi dnů. Žalobce se obrátil na obec Klíneč, aby provozní deník poskytla, avšak jeho žádosti nebylo vyhověno, proto žalobce sdělil žalovanému, aby deník vyžádal v rámci svých zákonných oprávnění a navrhl výslech obsluhy předmětné čističky pana Š., který coby zaměstnanec obce Klíneč předmětnou čističku v inkriminovaném období fakticky obsluhoval. Obec Klíneč sdělila, že provozní deník k dispozici nemá a žalovaný z toho dovodil, že žalobce nedoložil, zda byla teplota měřena a zaznamenávána do provozního deníku a že tato byla při daných měřeních nižší než 12°C. Zmíněné období dubna 2007 až srpna 2008 zahrnovalo i zimní období, ve kterém lze předpokládat, že teplota při daných odběrech byla v aktivací nádrži nižší než 12°C a žalobce byl neprovedením důkazu zkrácen na svých právech, když mu byla odňata možnost provést důležitý důkaz na podporu jeho tvrzení a důkaz nezbytný pro posouzení náležitého zjištění stavu věci. Žalovaný se s důkazním návrhem žalobce ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal, neuvedl, proč jej neprovedl a nijak se nezminil, proč neprováděl jiné důkazy a jiné úkony, přestože byly žalobcem navrhovány. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by se měl žalobce jako účastník řízení možnost vyjádřit k podkladům a postupem žalovaného tak byla narušena i dvojinstančnost řízení.

Ve třetí žalobní námitce žalobce poukázal na to, že po celou dobu správního řízení upozorňoval na skutečnost, že byl zbaven faktické možnosti řádně provozovat čistírnu odpadních vod v obci Klíneč, protože mu to bylo znemožňováno jejím vlastníkem, tedy obcí Klíneč. To bylo důvodem, proč žalobce uzavřenou smlouvu na provoz uvedené čistírny vypověděl výpovědí ze dne 26.11.2007. V dopise ze dne 18.12.2007 žalobce uvedl, že až do dne 18.12.2007 nebyly žalobci předány klíče k předmětné úpravě vody, přitom smlouva byla uzavřena již dne 1.3.2007 a nebylo tak možno odebírat vzorky vody a podobně. Podstatné problémy, obsažené v tomto dopise, vedly žalobce k podání výpovědi smlouvy, protože nebyl objektivně schopen předmětnou čistírnu provozovat a ani do ní neměl náležitý přístup.

pokračování

Žalovaný se s touto argumentací v napadeném rozhodnutí vypořádal tvrzením, že žalobce v průběhu řízení neposkytl České inspekci životního prostředí žádný důkaz o tom, že by žalobce měl snahu situaci řešit jiným než administrativním způsobem, což je v rozporu s tím, co žalobce uváděl před tím, než bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce již uváděl, že měl snahu situaci řešit nejen administrativně, ale i v rámci osobních jednání, uskutečněných se zástupci obce Klíneč. Z tohoto důvodu žalobce navrhoval výsledky jednatele žalobce Ing. Zdeňka Vlčka, technického ředitele K. J. a pana Š., zaměstnance obce Klíneč. Důkazy však provedeny nebyly se závěrem žalovaného, že inspekce životního prostředí nemůže zasahovat do vnitřních poměrů a záležitostí provozovatele, které jsou upraveny smluvně. Žalobce je i nadále přesvědčen o tom, že provedením zmíněných důkazů by bylo osvědčeno, že to nebyl žalobce, kdo porušil předpisy specifikované v napadeném rozhodnutí ohledně vypouštění odpadních vod, ale ten, kdo ve skutečnosti předmětnou čističku odpadních vod provozoval v inkriminovaném období a který již byl v minulosti za obdobné jednání postižen.

Podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího dovodit, že by měl být provozovatel v první řadě tím subjektem, který vždy za nakládání z povrchovými nebo podzemními vodami zodpovídá, ale zodpovídat by měl ten subjekt, který s nimi skutečně nakládá. Tím v daném případě nebyl žalobce, protože žalobce fakticky předmětnou čistírnu neprovozoval z výše uvedených důvodů. Právnická osoba za správní delikt podle ustanovení § 125l zákona o vodách neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Tím, že nebyly připuštěny výsledky zmíněných svědků, nebylo žalobci umožněno něco takového řádně prokázat. Zároveň žalobce zdůraznil, že při určení výše výměry pokuty právnické osoby se přihlíží k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a k jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán včetně příčin nedovoleného vypouštění vod. Podle přesvědčení žalobce je uložená pokuta nepřiměřeně vysoká, když procentuální vyjádření uložené pokuty ve vztahu k její hranici může být matoucí a může vyvolat mylný dojem, že jde o pokutu velmi nízkou. Podle názoru žalobce takto odůvodňovat výši pokuty nelze, neboť zákon konstruuje ustanovení § 125c odst. 4 tak, že lze uložit pokutu až do výše 5.000.000,- Kč, aniž by byla stanovena spodní hranice. Žalovaný procentuálně vyjádřil výši pokuty k horní hranici opakovaně i v předchozím rozhodnutí, takže má žalobce za to, že žalovaný nesprávně a účelově vyvolává dojem, že byla ve skutečnosti uložena pokuta velmi nízká, což je zavádějící a nepřipadný argument, způsobilý vyvolat mylný dojem o velmi nízké hranici udělené pokuty.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že v jeho případě neexistovaly a neexistují žádné důvody pro to, aby byl sankcionován za porušení ustanovení vodního zákona. Navíc je třeba zdůraznit, že podle ustanovení § 125l odst. 10 vodního zákona připadá 50% udělené pokuty obci, v jejímž obvodu byl správní delikt spáchán, což je v tomto případě právě obec Klíneč, která byla sama v minulosti za obdobné jednání, související s provozem předmětné činnosti čistírny odpadních vod, postižena pokutou uloženou Českou inspekcí životního prostředí. Tato obec i přes uzavřenou smlouvu znemožnila v rozhodném období žalobci předmětnou čističku řádně fakticky provozovat a tuto čističku tato obec provozovala sama. Tím obec vytvořila účelově situaci, na podkladě které je žalobce sankcionován a obec bude mít z této sankce 50% příjem, kterým se jí pokryje z větší části již dříve uložená pokuta za obdobné protiprávní jednání z roku 2006.

Žalovaný správní úřad k podané žalobě uvedl, že v dané věci nelze hovořit o nerespektování závazného právního názoru správního soudu. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 4.4.2013, č.j.: 3A 116/2010 – 53, uložil

pokračování

žalovanému, aby v dalším řízení rozhodnutí v prvním stupni zrušil a vrátil inspekci životního prostředí k novému projednání. V odůvodnění rozsudku je explicitně uvedeno, že tyto dílčí nedostatky nevedly samy o sobě ke zrušení rozhodnutí a bylo ně upozorněno soudem nad rámec odůvodnění. Obsahem výtky zcela zjevně nebylo uložit žalovanému, aby rozhodnutí prvního stupně zrušil, přičemž žalovaný v novém projednání - plně v souladu s připomínkami soudu - zřetelně graficky znázornil, jakým způsobem provedl změnu rozhodnutí ve výrokové části a jakým způsobem v části odůvodnění.

S ohledem na to, že je to právě žalobce, kdo byl v inkriminované době provozovatelem čističky odpadních vod a měl tedy v souladu s právními předpisy povinnost vést provozní deník, městský soud v uvedeném rozsudku žalovanému uložil, aby vyzval žalobce k předložení provozního deníku čističky odpadních vod. Zároveň soud uvedl, že pokud by na výzvu žalobce správnímu orgánu tento důkazní prostředek neposkytl, bylo by možno uzavřít, že žalobce posuzovanou skutečnost neprokázal. Žalovaný proto v rámci nového projednání věci vydal dne 15.5.2013 výzvu, aby žalobce předložil provozní deník předmětné čističky a stanovil žalobci sedmidenní lhůtu ode dne obdržení tohoto usnesení. Ze sdělení žalobce ze dne 27.5.2013 je zřejmé, že žalobce provozní deník ČOV nemá a navrhl výslech svědka pana Š., který čističku v rozhodnou dobu obsluhoval. Podle názoru žalovaného by vyjádření pana Š. na skutečnostech, uvedených v provozním deníku, nemohlo ničeho změnit, jelikož výše teploty v aktivační nádrži při provedených odběrech byla (měla být) zaznamenána v provozním deníku, který podle vyjádření žalobce měla obec Klíнец. Žalovaný proto požadavku žalobce na předložení provozního deníku obcí Klíнец plně vyhověl a dne 28.5.2013 vyzval také obec Klíнец k předložení tohoto dokladu. Z řízení vyplynulo, že provozní deník ČOV nemá prokazatelně ani žalobce ani obec Klíнец, tedy subjekt na který byl žalovaný žalobcem přímo odkázán.

Pokud žalobce opětovně poukazoval na vzniklé spory mezi ním a obcí Klíнец jakožto vlastníkem čističky, které následně vedly žalobce k výpovědi smlouvy o provozu čističky, má žalovaný za to, že tato část žaloby je doslovně opsána z původní žaloby ze dne 24.9.2010, přičemž Městský soud v Praze ve výše uvedeném rozsudku sp.zn. 3A 1165/2010 tyto námitky již jednou shledal nedůvodnými a plně se ztotožnil s vypořádáním žalovaného. Osobní jednání stejně jako korespondence lze považovat za řešení problému pouze v administrativní rovině, nelze však hovořit o technickém opatření, upravujícím vlastní provoz čističky. Proto tvrzení žalovaného o tom, že žalobce v průběhu řízení nepředložil inspekci žádný důkaz svědčící o jeho snaze řešit situaci jiným než administrativním způsobem je zcela v souladu se zjištěnými skutečnostmi.

Pokud jde o aplikaci tzv. liberačních ustanovení § 125l vodního zákona, žalovaný již ve svém rozhodnutí konstatoval, že v řízení vyšlo najevo, že žalobce neřešil nastalou situaci jiným způsobem než administrativním a další opatření, relevantní pro aplikaci liberačních ustanovení, která by byla s to porušení právních povinností zabránit, nebyla žalobcem ani tvrzena, ani prokázána.

Pokud jde o výši uložené pokuty, žalovaný odůvodnil výši pokuty plně v souladu s ustanovením § 125l odst. 6 vodního zákona a v závěru (pouze pro úplnost) uvedl fakt, že výše pokuty představuje pouze 2% z horní hranice sazby pokuty. Takové odůvodnění nemůže být shledáno nesprávným posouzením výše pokuty.

pokračování

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným odvolacím správním úřadem, byly zjištěny následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 11.9.2008 provedla inspekce životního prostředí na čističce odpadních vod dozor, jehož průběh je zaznamenán v protokolu o průběhu kontroly. Kontrolovaná čistička, včetně kanalizace, je provozována na základě smlouvy s vlastníkem díla, tj. obcí Klíneč, od dubna 2007 společností Aquaconsult spol s r.o., trvalý provoz čističky byl povolen rozhodnutím Městského úřadu v Černošcích dne 1.2.2005. Tímto rozhodnutím bylo současně uděleno povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových potoka Korábka. Uvedeným rozhodnutím byl dále schválen provozní řád čističky pro trvalý provoz. Povolení k nakládání s vodami bylo vydáno s účinností do dne 31.12.2007. Při dozoru byly předloženy mimo jiné protokoly z rozborů vzorků odpadních vod za roky 2007 a 2008 z přítoku čističky. Z předložených výsledků těchto rozborů vyplývá, že v kontrolovaném období od dubna 2007 do srpna 2008 došlo k překročení stanovené limitní hodnoty m v ukazateli BSK 5 devětkrát, v ukazateli CHKCR čtyřikrát, v ukazateli NL sedmkrát, v ukazateli N-NH₄ dvanáctkrát a v říjnu 2007 byla limitní hodnota m dosažena v nanong šestkrát. V tomto období rovněž došlo u všech sledovaných parametrů výstupního znečištění odpadní vody k překračování limitních hodnot p.

Česká inspekce životního prostředí uvedené skutečnosti posoudila jako porušení zákonných povinností podle ustanovení § 8 odst.1 písm.c) a odst. 2 a ustanovení § 38 odst.3 vodního zákona provozovatelem čističky odpadních vod a oznámila žalobci opatřením ze dne 8.9.2009 zahájení správního řízení o uložení pokuty za správní delikty podle ustanovení § 116 odst.1 písm.b) vodního zákona za nedovolené vypouštění odpadních vod, konkrétně za překračování povolených limitů vypouštěné odpadní vody z čističky odpadních vod ve vzorcích odebraných v kontrolovaném období a za to, že v období od ledna 2007 do srpna 2008 provozovatel vypouštěl odpadní vody z čističky bez platného povolení k vypouštění.

K zahájenímu řízení o udělení pokuty se žalobce vyjádřil podáním ze dne 30.9.2009, v němž navrhl, aby pro objektivní posouzení věci byl proveden důkaz výslechem pana Š., který ve sledovaném období zajišťoval obsluhu čističky jako zaměstnanec obce Klíneč, dále aby byl vyslechnut jednatel společnosti Aquaconsult Ing.Zdeněk Vlček a technický ředitel provozu vodovodů a kanalizací pan K. J.

Rozhodnutím ze dne 11.3.2010 Česká inspekce životního prostředí uložila žalobci pokutu ve výši 100.000,- Kč za nedovolené vypouštění odpadních vod. Při stanovení výše pokuty inspekce postupovala podle ustanovení § 118 vodního zákona, přičemž přihlédla k tomu, že byly překročeny nepřekročitelné hodnoty, stanovené pro jednotlivé čističky vodoprávními úřady tak, aby v konečném součtu nedocházelo k negativnímu ovlivňování recipientů při čištění odpadních vod. Pokud dojde k významnému překročení povolených hodnot, dochází vždy k negativnímu ovlivnění recipientu, v daném případě povrchové vody v potoku Korábka. V daném případě potok Korábka i Borovský potok neprotékají žádným chráněným územím, avšak Bojovský potok je zařazen mezi vody lososové. Inspekce rovněž přihlédla k tomu, že účastník řízení projevil snahu řešit možné příčiny špatné funkce čističky a stanovila výši pokuty při dolní hranici zákonného rozpětí sazby.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 2.4.2010 včasné odvolání, v němž namítal shodně jako v podané žalobě, tj. že vlastník

pokračování

čističky - obec Klíнец - žalobci znemožňoval čističku řádně provozovat a proto s ním uzavřenou smlouvu žalobce vypověděl, o čemž svědčí přiložená korespondence s obcí Klíнец.

O podaném odvolání rozhodl odvolací správní úřad rozhodnutím ze dne 18.8.2010, č.j. 1091/500/10, jímž bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí České inspekce životního prostředí změněno v části výroku č.I tak, že se žalobci ukládá pokuta ve výši 100.000,- Kč podle ustanovení § 116 odst.1 písm.b) a ustanovení § 118 odst.1 vodního zákona za nedovolené vypouštění odpadních vod, kterého se účastník řízení dopustil tím, že v období od dubna 2007 do srpna 2008 ve vypouštěných odpadních vodách na odtoku z čističky odpadních vod Klínce překročil nepřekročitelné hodnoty m v jednotlivých ukazatelích, čímž porušil povinnost stanovenou mu ustanoveními § 8 odst. 2 a § 38 odst.3 vodního zákona.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu ve správním soudnictví. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.4.2013, č.j.: 3A 116/2010 – 53, bylo rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18.8.2010 zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení s tím, že napadené rozhodnutí neobsahuje správní úvahu o tom, zda a jak byla vzata v úvahu jednotlivá zákonná hlediska, která by byla dostatečně přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí vyjádřena. Zároveň z odůvodnění uvedeného rozsudku vyplývá, že je na místě, aby byl žalobce vyzván k předložení provozního deníku a aby mu bylo umožněno, aby se před vydáním nového rozhodnutí k věci vyjádřil.

Po vrácení věci žalovanému správnímu úřadu Městským soudem v Praze vyzval žalovaný žalobce výzvou ze dne 15.5.2013 k předložení provozního deníku předmětné čističky v rozsahu období duben 2007 až srpen 2008, přičemž žalobce dne 27.5.2013 správnímu úřadu sdělil, že deník je třeba vyžádat od obce Klíнец, neboť tuto čistírnu obsluhoval v rozhodném období zaměstnanec obce Klíнец pan Š. Na výzvu správního úřadu obec Klíнец sdělila, že provozní deník k dispozici nemá.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad znovu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27.11.2013, jímž částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 11.3.2010 a rozhodl tak pravomocně o tom, že žalobci byla uložena pokuta za správní delikt nedovoleného vypouštění odpadních vod v částce 100.000,- Kč.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně na výzvu soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za nedovolené vypouštění odpadních vod, kterého se žalobce dopustil tím, že v období od dubna 2007 do srpna 2008 ve vypouštěných odpadních vodách na odtoku z čističky odpadních vod Klínec

pokračování

překročil ve výroku rozhodnutí citované nepřekročitelné hodnoty, čímž porušil povinnost, stanovenou v ustanoveních § 8 odst.2 a § 38 odst.3 vodního zákona.

Podle ustanovení § 8 odstavec 2 vodního zákona, ve znění účinném do 31.7.2010, se povolení k nakládání s vodami vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.

Podle ustanovení § 38 odstavec 3 vodního zákona, ve znění účinném do 30.6.2009, ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod. Ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění a výsledky těchto měření předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, a příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu. Vodoprávní úřad tímto rozhodnutím stanoví místo a způsob měření objemu a znečištění vypouštěných odpadních vod a četnost předkládání výsledků těchto měření.

Podle ustanovení § 116 odstavec 1 písm.b/ vodního zákona, ve znění účinném do 31.7.2010, nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností pokutu podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě (povinné osobě), která vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popřípadě do kanalizace v rozporu s tímto zákonem (nedovolené vypouštění vod). Podle ustanovení § 118 odstavec 1 vodního zákona se pokuta za nedovolené vypouštění odpadních nebo důlních vod stanoví ve výši od 10.000,- Kč až do 10.000.000,- Kč. Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení při stanovení výše pokuty přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území (chráněná území) a k příčině nedovoleného vypouštění vod.

Každý, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění (ustanovení § 38 odstavec 3 vodního zákona). Za tím účelem je vodoprávní úřad při stanovování podmínek povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod; ten, kdo vypouští odpadní vody, musí (v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu) měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění. Výsledky měření je povinen předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu.

Vodoprávní úřad s povolením k vypouštění odpadních vod stěžovateli stanovil, že hodnoty ukazatele „m“ (ukazatel přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované z rozboru prostého vzorku vypuštěných odpadních vod) nesmí být překročeny; hodnoty ukazatele „p“ (ukazatel přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované v rozboru směsného vzorku vypouštěných odpadních vod) mohou být překročeny jednou v roce. Místo a způsob měření znečištění vypouštěných odpadních vod vymezil jako prostor „v těsné blízkosti za čistírnou odpadních vod“. Výslovná specifikace prostoru měření pak byla určena provozním řádem stěžovatele, podle kterého se „vzorek vyčištěné vody odebírá u výtokového potrubí zaústěného do sběrné šachty v budově čističky“. Odběr kontrolních vzorků byl proto

pokračování

odborným subjektem (akreditovanou laboratoří pověřenou vodoprávním úřadem k odběru a zpracování výsledků vzorků) správně proveden uvnitř budovy čistírny odpadních vod.

V první žalobní námitce žalobce namítl, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4.4.2013, č.j.: 3A 116/2010 – 53, předcházející rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil aby z něj vycházel. Městský soud v Praze sice nezrušil rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, tedy České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Praze ze dne 11.3.2010, když tak měl podle názoru žalobce učinit žalovaný, neboť i toto rozhodnutí správního úřadu prvního stupně bylo nesprávné a spočívalo na nezákonnostech, na které poukázal Městský soud v Praze ve zmíněném zrušujícím rozsudku. Žalovaný názor soudu v rozporu s ustanovením § 78 odstavec 5 s.ř.s. podle názoru žalobce nerespektoval.

Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou. K provedeným změnám výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí přistoupil odvolací správní úřad na základě odvolacích námitek a to jednak v důsledku chyby, spočívající v uvedení nesprávných hodnot „p“ 5 mg/l a „m“ 10 mg/l pro ukazatel N-NH₄⁺, jednak z důvodu nesprávně uvedené výše uložené pokuty v částce 80.000,- Kč v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tuto odvolací námitku shledal odvolací orgán oprávněnou s tím, že tato nesrovnalost vznikla chybně opisem a nejedná se o rozpor, který by činil rozhodnutí nepřezkoumatelným, když závaznou je hodnota uvedená ve výroku rozhodnutí. Městský soud v Praze již v odůvodnění rozsudku sp.zn. 3A 116/2010 konstatoval, že uvedené zjištěné chyby napadeného rozhodnutí neshledal odvolací orgán za tak podstatné, že by vzhledem k charakteru deliktu činily napadené rozhodnutí vadným, a proto s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti v rámci odvolacího řízení provedl adekvátní opravu tohoto rozhodnutí a v příslušném rozsahu je změnil. Popsanou provedenou změnu odůvodnění rozhodnutí provedl správní orgán v souladu s ustanovením § 90 odst.1 písm.c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V případě změny prvoinstančního rozhodnutí připouští správní řád výslovně i změnu napadeného rozhodnutí pouze v jeho odůvodnění a to právě v uvedeném ustanovení. Ke změně odůvodnění by měl správní orgán však přistoupit v případě, kdy je výroková část rozhodnutí (§ 68 odst. 2) z hlediska souladu s právními předpisy i z hlediska věcné správnosti bez vad, samotné odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části, tyto rozpory však lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise.

Městský soud v Praze v odůvodnění rozsudku sp.zn. 3A 116/2010 dále uvedl, že v daném případě se jedná o provedenou změnu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, která nepřispěla k přesvědčivosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, a odvolací správní orgán by měl např. znovu zvážit vhodné grafické oddělení změny, které se týká výrokové části, a změny, která se týká odůvodnění. Rovněž by měl změnu provádět pečlivěji, když na str. 2 odvolacího rozhodnutí uprostřed věty „V odůvodnění, na str. 3 rozhodnutí, se tabulka s uvedením přehledu překročení hodnot „p“, uvede „nahrazující tabulku“ a na dalším řádku pokračuje v dokončení věty „a „m“ na ČOV Klíneč od dubna 2007 do srpna 2008 nahrazuje tabulkou s těmito údaji a hodnotami:“. Zároveň však soud zcela jednoznačně a srozumitelně vyjádřil, že uvedené výtky nevedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť zrušení rozhodnutí výhradně pro uvedené vady by bylo poznamenáno přepjatým formalismem. Soud tak pouze shledal vhodným správní orgán upozornit na nutnost oprostit další rozhodnutí o uvedené nedostatky rozhodnutí, když soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z jiných důvodů.

pokračování

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v nyní posuzované věci žalovaný odvolací správní úřad povinnost dodržet závazný právní názor soudu, vyslovený ve zrušujícím rozsudku, neporušil.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že jedním z důvodů zrušení zmíněného předcházejícího rozhodnutí žalovaného odvolacího úřadu byla skutečnost, že pro účely náležitého objasnění celé věci nebyl proveden důkaz provozním deníkem. Jak vyplývá z výše uvedeného spisového přehledu, žalovaný po zrušení zmíněného rozsudku městského soudu vyzval žalobce usnesením ze dne 15.5.2013 k předložení provozního deníku předmětné čističky odpadních vod za období duben 2007 až srpen 2008, žalobce tak měl učinit ve lhůtě sedmi dnů. Žalobce se obrátil na obec Klíneč, aby provozní deník poskytla, avšak jeho žádosti nebylo vyhověno, proto žalobce sdělil žalovanému, aby deník vyžádal v rámci svých zákonných oprávnění a navrhl výslech obsluhy předmětné čističky pana Š., který coby zaměstnanec obce Klíneč předmětnou čističku v inkriminovaném období fakticky obsluhoval. Obec Klíneč sdělila, že provozní deník k dispozici nemá a žalovaný z toho dovodil, že žalobce nedoložil, zda byla teplota měřena a zaznamenávána do provozního deníku a že tato byla při daných měřeních nižší než 12°C.

Žalobce k tomu namítl, že zmíněné období dubna 2007 až srpna 2008 zahrnovalo i zimní období, ve kterém lze předpokládat, že teplota při daných odběrech byla v aktivací nádrži nižší než 12°C a dále poukázal na to, že byl neprovedením důkazu zkrácen na svých právech, když mu byla odňata možnost provést důležitý důkaz na podporu jeho tvrzení a důkaz nezbytný pro posouzení náležitého zjištění stavu věci. Žalovaný se s důkazním návrhem žalobce ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal, neuvedl, proč jej neprovedl a nijak se nezminil, proč neprováděl jiné důkazy a jiné úkony, přestože byly žalobcem navrhovány. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by se měl žalobce jako účastník řízení možnost vyjádřit k podkladům a postupem žalovaného tak byla narušena i dvojinstančnost řízení.

Žalobní námitka není důvodná. Žalovaný odvolací správní úřad se návrhem žalobce na provedení doplnění dokazování zabýval a v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil, že ze sdělení žalobce ze dne 27.5.2013 je zřejmé, že žalobce provozní deník ČOV nemá a navrhl výslech svědka pana Š., který čističku v rozhodnou dobu obsluhoval. Podle názoru žalovaného by vyjádření pana Š. na skutečnostech, uvedených v provozním deníku, nemohlo ničeho změnit, jelikož výše teploty v aktivací nádrži při provedených odběrech byla či měla být zaznamenána v provozním deníku, který podle vyjádření žalobce měla obec Klíneč. Žalovaný proto požadavku žalobce na předložení provozního deníku obcí Klíneč plně vyhověl a dne 28.5.2013 vyzval také obec Klíneč k předložení tohoto dokladu. Z řízení vyplynulo, že provozní deník ČOV nemá prokazatelně ani žalobce ani obec Klíneč, tedy subjekt na který byl žalovaný žalobcem přímo odkázán. Soud se zcela ztotožnil s názorem správního úřadu, že ani provedení svědeckých výpovědí žalobcem označených osob by ničeho nezměnilo na závěru, že provozní deník čističky odpadních vod není k dispozici a nelze proto důvodně předpokládat zpochybnění závěrů kontrolních zjištění inspekce. Žalobce se odpovědnosti nemůže zprostit odkazem na porušení povinnosti ze strany jiného (tedy i smluvního) subjektu. Sama tvrzená skutečnost, že žalobce uzavřel s obcí Klíneč smlouvu a obec následně nedodržela jednotlivá ustanovení smlouvy, nemohla žalobce zbavit jeho objektivní odpovědnosti. Ani provedení návrhu na výslech uvedených svědků proto nemohlo na této skutečnosti nic změnit, a proto by bylo provedení navrhovaných důkazních prostředků nadbytečným. Již správní orgán prvního stupně podle názoru soudu důvodně odmítl provést navrhované výslechy svědků a na str. 4 a 5 svého rozhodnutí mimo jiné uvedl k návrhu na výslech pana Š., že účastník měl s obcí Klíneč řádně uzavřenou smlouvu a bylo mu vydáno

pokračování

rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, kterým se povoluje provozování kanalizace včetně čističky odpadních vod a vodovodu v obci Klíneč, s poukazem na ustanovení § 9 zákona o vodovodech a kanalizacích správní orgán učinil závěr, že odpovědnost za nedovolené vypouštění odpadních vod z čističky nese provozovatel této čističky a inspekce nemůže přihlížet k tomu, kdo fakticky čističku obsluhoval. Lze sice konstatovat, že správní úřad neuvedl důvod, pro který nepřistoupil k výsledku technického ředitele žalobce pana K. J. a jednatele žalobce Ing. Z. V., avšak vzhledem ke skutečnosti, že provedení těchto navrhovaných důkazních prostředků bylo nadbytečným, když provádět výslech svědků k objasnění skutečnosti zda a v jakém rozsahu byla smlouva mezi obcí Klíneč a žalobcem porušována, která je pro rozhodnutí ve věci irelevantní a jejich provedení ke zjišťování této skutečnosti by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie (ustanovení § 6 odst.1 a 2 správního řádu), a vedlo by toliko k neadekvátnímu prodlužování správního řízení, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou.

Ve třetí žalobní námitce žalobce poukázal na to, že po celou dobu správního řízení upozorňoval na skutečnost, že byl zbaven faktické možnosti řádně provozovat čistírnu odpadních vod v obci Klíneč, protože mu to bylo znemožňováno jejím vlastníkem, tedy obcí Klíneč. To bylo důvodem, proč žalobce uzavřenou smlouvu na provoz uvedené čistírny vypověděl výpovědí ze dne 26.11.2007. Žalobce odkázal na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze bez dalšího dovodit, že by měl být provozovatel v první řadě tím subjektem, který vždy za nakládání z povrchovými nebo podzemními vodami zodpovídá, ale zodpovídat by měl ten subjekt, který s nimi skutečně nakládá. Tím v daném případě nebyl žalobce, protože žalobce fakticky předmětnou čistírnu neprovozoval z výše uvedených důvodů.

Podle ustanovení § 1251 vodního zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. V případě správního deliktu podle ustanovení § 116 odst.1 písm. b) zákona o vodách jde o odpovědnost objektivní, kdy subjekt odpovídá za způsobený následek bez ohledu na zavinění, přičemž vodní zákon ani pro takový případ nestanoví liberační důvody (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2006, č.j.: 4As 37/2004 - 78, www.nssoud.cz). Pojem vypouštění odpadních vod představuje odtok odpadních vod mimo zařízení, kde vznikly, popř. mimo zařízení, v němž měly být přechodně uloženy do doby zajištění jejich zneškodnění původcem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.7.2008, č.j.: 1As 51/2008 - 72, a ze dne 27.5.2009, č.j.: 6As 11/2009 - 95, oba dostupné na www.nssoud.cz). Otázkou odpovědnosti vyplývající z uvedeného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž v rozsudku ze dne 12. ledna 2012, č.j. 7 As 110/2011 - 59, v němž mj. uvedl, že „Správního deliktu podle § 116 odst. 1 písm. b) zákona o vodách, se dopustí subjekt, který je v nejtěsnějším vztahu k zařízení, z něhož jsou nedovoleně vypouštěny odpadní vody, tedy obvykle nejprve provozovatel, poté nájemce a teprve poté vlastník zařízení, a to nejen tím, že sám nebo prostřednictvím svých pracovníků, popř. pracovníků jiného subjektu konajících na jeho pokyn, odpadní vody vypustí, ale i tím, že svým jednáním, ať už konáním nebo opomenutím, dopustí, a to i bez svého zavinění, aby prostřednictvím jeho zařízení nepředčištěná voda unikla. Není tedy vyžadován úmysl odpadní vody vypustit, ani vědomí takové skutečnosti nebo aktivní činnost. V konceptu objektivní odpovědnosti se projevuje, vedle zásad uvedených stěžovatelem, také smysl a účel vodního zákona, kterým je ochrana vod. Prvotním úkolem správního orgánu tak je určení subjektu, který je odpovědný za nedovolené vypouštění odpadních vod, a to právě s ohledem na jeho vztah k zařízení, z něhož jsou odpadní vody vypouštěny.“

pokračování

Mezi účastníky není sporným, že vlastníkem předmětné čističky odpadních vod je obec Klíнец a na základě smlouvy o provozování veřejného vodovodu a veřejné kanalizace, uzavřené s jmenovanou obcí dne 1.3.2007, byl žalobce subjektem provozujícím tuto čističku a byl tedy jejím provozovatelem. Sama skutečnost, že upozornil vlastníka čističky na závažné problémy souvisící s jejím provozem (přípis žalobce ze dne 18.12.2007, adresovaný zastupitelstvu obce Klíнец) či skutečnost, že obsluhu v čističce prováděl pracovník, který byl v zaměstnaneckém poměru k této obci, nemohla ve svém důsledku znamenat, že nositelem objektivní odpovědnosti za vypouštění odpadní vody ve smyslu ustanovení § 116 odst.1 písm.b) vodního zákona je obec a nikoli žalobce jako provozovatel předmětné čističky. Delikt ní odpovědnost žalobce vyplývá právě ze skutečnosti, že byl tím subjektem, který byl v nejtěsnějším vztahu ke kontrolované čističce, z níž byly nedovoleně vypouštěny odpadní vody. Žalobce byl totiž tím subjektem, který bezprostředně v daném období mohl a měl vliv na vypouštění odpadních vod, když byl na základě smlouvy s obcí jejím provozovatelem. O tom, že žalobce si byl své odpovědnosti vědom, vypovídá i právě výše uvedené upozornění žalobce ze dne 18.12.2007 a skutečnost, že z vlastní iniciativy přistoupil k ukončení smlouvy o provozování veřejného vodovodu a veřejné kanalizace.

V případě, kdy si vlastník či nájemce čističky odpadních vod sjedná s jiným subjektem její komplexní obhospodařování včetně průběžného sledování stavu tzv. nepřekročitelných hodnot znečištění vypouštěných odpadních vod, nedostává se tento subjekt do pozice provozovatele čističky a správní úřad není povinen zjišťovat, kdo v rozhodném období fakticky provozoval čističku, protože taková osoba vždy plní jen povinnost vlastníka či nájemce čističky, na kterého dopadá objektivní odpovědnost za případný únik odpadních vod. Pokud tak činí bez dohody s vlastníkem či nájemcem, pak se uplatní povinnost vlastníka či nájemce zajistit zdroj odpadních vod, aby nedocházelo k jejich nedovolenému vypouštění. Totožnost osoby, která v rozhodné době fakticky provozovala čističku odpadních vod, není pro posouzení delikt ní odpovědnosti rozhodná. Správní úřady obou stupňů proto postupovaly správně, když vycházely z toho, že zde existuje subjekt, kterému bylo provozování čističky povoleno a tímto subjektem je žalobce.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že v jeho případě neexistovaly a neexistují žádné důvody pro to, aby byl sankcionován za porušení ustanovení vodního zákona. Navíc je třeba zdůraznit, že podle ustanovení § 125l odst.10 vodního zákona připadá 50% udělené pokuty obci, v jejímž obvodu byl správní delikt spáchán, což je v tomto případě právě obec Klíнец, která byla sama v minulosti za obdobné jednání, související s provozem předmětné činnosti čistírny odpadních vod, postížena pokutou uloženou Českou inspekcí životního prostředí a právě tato obec i přes uzavřenou smlouvu znemožnila v rozhodném období žalobci předmětnou čističku řádně fakticky provozovat a tuto čističku tato obec provozovala sama. Tím obec vytvořila účelově situaci, na podkladě které je žalobce sankcionován a obec bude mít z této sankce 50% příjem, kterým se jí pokryje z větší části již dříve uložená pokuta za obdobné protiprávní jednání z roku 2006.

Uvedená žalobní námitka nemůže obstát, přestože má jistě z hlediska logického uvažování své jisté opodstatnění. Svoji povahou jde však o námitku směřující proti faktické současné právní úpravě jako takové a nikoli proti aplikaci či výkladu právní normy správním úřadem při jeho uvážení a podřazení normy zjištěnému skutkovému stavu. Ani skutečnosti, tvrzené v této námitce žalobcem, nemohou být liberačními důvody ve smyslu ustanovení §

pokračování

1251 vodního zákona a jako takové nemohou mít vliv na závěr správních úřadů obou stupňů o deliktní odpovědnosti žalobce.

V závěrečné páté žalobní námitce žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění výše uložené pokuty. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný odvolací správní úřad odůvodnil výši pokuty v souladu s ustanovením § 1251 odst.6 vodního zákona, podle kterého při stanovení výše pokuty za správní delikt spáchaný vypouštěním odpadních vod bez povolení k nakládání s vodami nebo v rozporu s ním, přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod.

V posuzované věci správní orgány obou stupňů řádně zdůvodnily, že bylo zjištěno překročení přípustných povolených limitů znečišťujících látek, čímž došlo nedovoleným způsobem ke znečišťování povrchových i podzemních vod. Žalovaný v rozhodnutí přesvědčivě uvedl, z jakých zjištění vycházel, jaké důkazní prostředky použil a jakým způsobem ke svému závěru dospěl.

Podle výše uvedených ustanovení vodního zákona uloží vodohospodářský orgán tomu, kdo vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popřípadě do kanalizace v rozporu s zákonem, pokutu ve výši od 10.000,- Kč do 10.000.000,- Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod. Vodohospodářský orgán tak musí v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními uložit pokutu vždy, když zjistí vypouštění znečištěných vod jiným než zákonem připuštěným způsobem. Správní uvážení se v takových případech týká pouze konkrétní výše ukládané pokuty, po zohlednění intenzity a okolností znečištění. V posuzované věci bylo odpovídajícím zákonným postupem zjištěno i prokázáno vypouštění znečištěných vod a vodoprávní orgán v souladu s vodním zákonem uložil žalobci povinnost zaplatit sankci, jejíž výši přiměřeně a dostatečně odůvodnil. Žalobce proto nebyl postupem žalovaného nikterak zkrácen na svých právech, když namítanou skutečnost uvedl žalovaný v samém závěru příslušné pasáže odůvodnění s tím, že výše pokuty představuje pouze 2% z horní hranice sazby pokuty. Takové odůvodnění není nesprávným či nedostatečným posouzením výše ukládané pokuty.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních námitek neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2.prosince 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu